

Lov og Evangelium

Nr. 9

NOVEMBER 2009

45. årgang

Englevakt

Av Ingar Gangås

«For han skal gi sine engler befaling om deg, at de skal bevare deg på alle dine veier. De skal bære deg på hendene, så du ikke skal støte din fot på noen stein.»

Sal 91:11-12

Hvor var englene?

– Mor, hvor var englene da far druknet?

Det var eldste-gutten på fem år som spurte. Mor var nettopp kommet hjem fra misjonsmarken med to gutter og bar på den tredje, som ennå ikke var født. Far hadde omkommet i Stillehavet under en utflukt med de første medlemmene i Tacna i Sør-Peru. Femåringen var vitne til dramaet som utspant seg da far klarte å redde en peruaner fra drukningsdøden, men selv måtte gi sitt eget liv i møte med de kraftige brenningene som slo ham mot klippene.

Spørsmålet var livsviktig for gutten. Hva skulle mor si? Hvor mange ganger hadde hun ikke fortalt guttene sine at Jesus ser oss, og at han sender sine engler for å passe på oss? Her måtte ordene veies på gullvekt.

– Jo, det skal jeg fortelle deg, gutten min. Da far druknet, var englene opptatt med å bære ham hjem til Jesus.

Min søster har selv fortalt dette. Gutten fikk ro med det svaret han fikk. Men det er ikke enkelt å forstå at noen ganger griper Gud inn med redning, mens andre ganger skjer det ulykker

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rofsnæs, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufleten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

I dette nummeret av bladet vil du finne artikler, sanger og dikt som omhandler smerten med å miste noen av sine kjære, og som minner oss på at livet her på jorden er så kort – for oss alle – og at det gjelder å nå himmelen, og haste mot den seierskrans som er i vente for Guds barn.

med katastrofale følger eller det kommer sykdom med døden til følge.

Mange har slitt med slike spørsmål – ved en barnegrav, eller ved tapet av en av sine kjære. Døden kom så brått og uventet. Den kan aldri bli noe annet enn en fremmed gjest. Mange bønner var blitt bedt, men utgangen ble ikke slik en hadde tenkt seg. Hva kan Guds mening med dette være? Kunne ikke Gud ha sendt en reddende engel?

Trosfeltene

I Hebreerbrevet leser vi om trosfeltene fra den gamle pakt, som opplevde Guds inngripen i mange farefulle og fastlåste situasjoner: «Ved tro seiret de over kongeriker, håndhevet rettferdighet, fikk løfter oppfylt, stoppet gapet på løver, sløkket ildens kraft, slapp unna sverdets egg, fikk styrke etter sykdom, ble veldige i krig, fikk fienders hærer til å vike. Kvinner fikk sine døde igjen ved oppstandelse» (Heb 11:33-35a).

Men har du lest fortsettelsen? – «Andre ble pint til døde uten å ta imot

utløsning, for at de kunne få del i en bedre oppstandelse. Andre igjen måtte tåle hån og hudstrykning, ja, lenker og fengsel. De ble steinet, gjennomsaget, fristet. De døde for sverd. De flakket omkring i saueskinn og geiteskinn, de led nød, hadde trengsel og fikk hård medfart. Verden var dem ikke verd. De streifet omkring i ødemarker og fjelltrakter, og holdt til i grotter og jordhuler. Og enda alle disse fikk vitnesbyrd for sin tro, oppnådde de ikke det som var lovt. For Gud hadde forut utsett noe bedre for oss, for at de ikke skulle nå fullendelsen uten oss» (11:35b-40).

«Gud hadde utsett noe bedre for oss», leste vi. Midt i sorgen og nøden får vi klynge oss til ham som vet og forstår så mye mer enn oss. Når savnet blir for stort og tungt å bære, kaller han oss til å ha blikket festet lenger fremme – på ham – «Jesus, som er troens opphavsmann og fullender» (12:2). «Ja, gi akt på ham som utholdt en slik motstand fra syndere, for at dere ikke skal gå trett i deres sjeler og bli motløse!» (12:3).

Rettfærdighets salige frukt

Fortsettelsen her i Hebreerbrevet går over vår fatteevne: «Min sønn! Forakt ikke Herrens tuktt, og mist ikke motet når du refses av ham. For den Herren elsker, den tukter han, og han hudstrøker hver sønn som han tar seg av» (12:5-6).

Men konklusjonen som Hebreerbrevet forfatter kommer med, gir et svakt lysskjær midt i nøden: «All tuktt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg. Men siden gir den dem som ved dette er blitt oppøvd, rettfærdighets salige frukt» (12:11).

Vi må smake på ordene: – rettfærdighets salige frukt.

Det er noe her vi ikke kan forstå helt, men som Jesus vil at vi skal se med troens øye. Guds rettfærdige handlemåte med oss går ut på at vi må bli berget for himmelen. Hva blir den endelige utgang på dette livet for oss? Skal det bli en salig frukt?

De som har gått i forveien for oss, skaper himmellengsel hos den som hører Jesus til, og er et sterkt kall til

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, nov. 2009

Englevakt. Av Ingar Gangås	side 1
Sint på Gud. Av Ingar Gangås	side 4
Er passet ditt i orden? Barnestykke av Mia Hallesby	side 5
Døden er en venn. Intervju med Øivind Andersen	side 6
Trøsten i Kristus. Av Thomas Wilcox	side 11
Oppstandelsen. Av Martin Luther	side 14
Navn av å leve. Av Immanuel Fuglsang	side 15
Rosenius og verdensrettfærdiggjørelse (II). Av Carl Fr. Wisløff ...	side 16
Når sorgen trykker. Dikt av Bente Hegge	side 19
Med Jesus i lidelsen. Av Hans Erik Nissen	side 20

Sint på Gud

Av Ingar Gangås

Sorgen over å ha mistet en av sine kjære kan være tung å bære. Savnet er uoverkommelig. Spørsmålene til Gud blir mange. Hva mener du med dette, Gud? Noen ganger går smerten over i anklage og bitterhet mot Gud.

I de senere år er det blitt mer og mer vanlig å høre: «Det er lov til å bli sint på Gud». Jeg glemmer ikke da jeg leste dette på førstesiden i et misjonsblad for noen år siden. Og lenger nede, sto det at du kunne «skjelle ham ut». På denne måten skulle aggresjonen få utløp, og en fikk sagt Gud hva vi mente om en slik behandling. Dette var god terapi fikk vi høre. Flere reagerte sterkt og mente at dette umulig kunne være rett. Det gjaldt også mange som selv var hardt rammet av sorg.

Nå hører vi ofte slike utsagn. Når enkeltpersoner rammes av sykdom eller død, eller det har skjedd store naturkatastrofer, lyder det gjerne: «Gud er urettferdig. Tenk å ramme så mange uskyldige»!

Er det riktig å gå i rette med Herren på denne måten? Vi lar Bibelen selv svare: «Ve den som tretter med sin skaper – et skår blant andre potteskår av jord! Kan leiren si til ham som formet den: Hva gjør du? (...) Så sier Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør meg om de kommende ting! La meg dra omsorg for mine barn og for mine hendes verk» (Jes 45:9+11). «Men hvem er da du, menneske, som tar til motmæle mot Gud?» (Rom 9:20).

Det er stor forskjell på å skrike og rope i smerte, og det å skjelle Gud ut!

Jesus inviterer oss til å klage vår nød for ham. Kom til meg, sier han, med alt det som er tungt å bære! Mange har ropt til ham i dyp fortvilelse. Klagesangene i Bibelen lar oss se inn i noe av denne smerten. Og det skal du vite: han hører, han vet om din sak. Vi har en Far og Frelser som vet og kjenner alle ting. Du skal få hvile i at han vet hva som er best for deg. L&E

den som ennå ikke er blitt lukket inn i Jesu frelse.

Tjenere til vår frelse

Hva sier Herren i begynnelsen av Hebreerbrevet når han omtaler eng-

lene? Jo, han sier: «Er de ikke alle tjenende ånder, som sendes ut til tjeneste for deres skyld som skal arve frelse?» (1:14).

Se, det er englenes fremste oppgave: å være tjenere til vår frelse! L&E

Er passet ditt i orden?

Barnestykke av Mia Hallesby

Ingen av oss vet når vi skal dø. De fleste tenker: «Det er sikkert lenge til». Og du som er barn, tenker slett ikke på det. At bestefar og bestemor som er så gamle, snart skal dø, det er rimelig, synes du. Men jeg, – nei.

Det er ikke ofte du leser i avisen, men iblant kikker du litt i den. En dag ser du under dødsfall at det står: «Vår inderlig kjære Lillegutt døde i dag, to år gammel».

Ja der ser du. Ingen av oss vet hvor gamle vi blir. Denne lille gutten ble bare to år, han.

Men nå må du ikke tro at Gud vil vi skal gå og tenke på døden bestandig. Nei, den største gaven Gud har gitt oss, er livet. Og han vil at vi skal glede oss over det. Men han vil også at vi skal være ferdige til å dø.

Hvis du skal reise til Amerika, må du ha alt i orden til reisen. Kofferten må være pakket. Penger må du ha med. Men framfor alt må du sørge for et pass. Uten det kan du ikke komme inn i et annet land.

Har du sett et pass? Det er en liten bok. I den står navnet ditt, når og hvor du er født og mye annet. Men det viktigste i denne boken er et bilde av deg. Alle som du må vise fram passet til, må se at det er deg som eier det.

Du vet aldri når du skal reise til det himmelske land. Derfor må du alltid være reiseferdig. Og pass må du ha. Men på det passet står ikke ditt bilde.

Det er et annet bilde som åpner himmelens port for deg. Gud ser etter i hjertet ditt om du har Jesu bilde der inne, det vil si, om du tror på Jesus og er glad i ham. Da er ditt pass til det himmelske land i orden. Derfor kan Jesus si: «Den som tror på meg, skal leve om han enn dør» (Joh 11:25).

Jeg var en gang hos en gammel dame som var så syk at hun måtte dø. Tror du hun var redd? Nei, hun hadde passet sitt i orden. Hele ansiktet hennes strålte av glede da hun sa: «Snart er jeg hjemme og står for tronen».

Og noen dager etter døde hun og fikk sin plass i det store kor som står for Guds trone og synger hans pris.

*Fra boken «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget, Oslo, 1946*

Nyttårs- samling

på Fossnes

29. desember-1. januar

Talere:

Lars Fossdal, Ingar Gangås m.fl.

Info: Bibelskolen på Fossnes,
tlf. 33 33 89 00

Program i neste nummer.

Døden er en venn

Intervju med Øivind Andersen

– Du har jo passert gjennomsnittet av den alderen en mann oppnår her i landet. Derfor er det vel naturlig også å tenke at snart kommer døden? Frykter du døden, Andersen?

Døden er unaturlig

– Jeg har i mange år tenkt på at jeg skal gå ut av denne verden en dag. Og etter Guds ord skal vi tenke på det. Spørsmålet er jo ikke så mye hvordan vi skal komme gjennom verden, som hvordan vi skal gå ut av den. Og det kan ikke unngås at også en kristen kjenner seg redd for døden, fordi døden er unaturlig, sier Andersen.

– Men spørsmålet er: Har du trang til å komme til Jesus?

Skulle du være redd for å møte Jesus, er det kanskje mistenkelig. Men om du lengter etter Herren, og samtidig kjenner deg redd for døden, er det noe helt normalt.

Jeg vil gjerne si deg ut fra Skriften, at når vi kommer til døden, møter vi ingen annen enn vår egen Frelser. Jesus har sagt om den som tror på ham, at han skal leve om han enn dør. Og hver den som lever og tror på ham, skal aldri i evighet dø (Joh 11:25-26).

Døden for en kristen og en som ikke er det, er altså to forskjellige ting, fortsetter Andersen.

– Til oss som tror på Jesus, lyder det at vi skal løfte våre hoder, for vår forløsning stunder til (Luk 21:28).

Ære Gud i døden

Gud vurderer en kristens død meget høyt. Det samme skulle også vi gjøre. I Rom 14:8 heter det at om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren. Det siste, at *vi dør for Herren*. det snakker vi ikke ofte om. Men en kristens død har stor betydning.

Peter fikk beskjed om hva slags død han *skulle ære Gud med* (Joh 21:19). Det så ikke ut til å være mye ære verdt med menneskelige øyne at han skulle lide martyrdøden, men vi hører at Gud sier det annerledes.

Og i Salme 116:15 sier Ordet: «Kostelig i Herrens øyne er hans frommes død».

Se på røveren på korset! Han hadde vel ikke gjort noe annet enn galt og urett hele sitt liv. Men der på Golgata ble han omvendt til Jesus. Han bekjente seg jo til Jesus der han hang, og ba Jesus om å tenke på seg når han kom til sitt rike. Og det førte altså til at han døde i Herren og gikk sammen med Jesus inn i Paradiset.

Denne røver har med sin død gjort mer for menneskene enn mange, mange kristne har kunnet gjøre med sitt liv og sin tjeneste. Tenk på alle dem som er blitt frelst på grunn av denne røverens død. Her har vi et eksempel på hvordan en kan tjene Herren med sin død. Så lenge verden står, skal hans død bli til hjelp for andre mennesker.

Det blir noe for barna å få...

*Det blir noe for barna
i himlen å få,
for de barn som i Herren får dø.
De får kroner av gull,
de får harper også.
De får kleder så hvite som snø.*

Kor:

*Det blir noe å få, det blir noe å få,
det blir noe for barna å få.
I den himmelske stad,
der hvert hjerte er glad,
det blir noe for barna å få.*

*De får vandre omkring
på de gater av gull,
de får syngende med englene der.
De får skue Guds Lam
som tok bort deres skyld.
De får se ham så skjønn som han er.*

*De får sitte til bords
i Guds herlighets sal,
de får ete det levende brød.
Lammet lyser iblant dem
så klart som krystall,
verken natt finnes der eller død.*

*De får drikke av elven
som renner forbi,
de får nyte Guds salige trøst.
De får syngende Guds lov
på en ny melodi,
de får hvile ved Frelserens bryst.*

Fra «Barnesangboka»,
Oslo, 1957

Dødens brodd er brutt

– Men døden er en fiende?

– Ja. Bibelen holder døden for den siste fiende, og døden er fiende av livet, det er sikkert nok. Men samtidig blir det også sagt at Jesus har seiret over denne siste fiende for oss, og at døden er oppslukt til seier (1Kor 14:54). Det betyr at Jesus faktisk har spist opp døden, så den ikke eksisterer mer for dem som dør i troen på ham.

Stol du på din Frelser når det gjelder din utgang av denne verden!

Etter døden

– Hvor kommer så de som dør i troen på Jesus?

– Den tilstanden vi kommer i når vi går bort fra denne verden, blir karakterisert slik: Borte fra legemet, hjemme hos Herren (2Kor 5:8). En kristen kommer ikke i dødsriket, men i Paradiset. Det var det Jesus sa til røveren på korset: «Sannelig sier jeg deg, i dag skal du være med meg i Paradis» (Luk 23:43).

Jesus sier at den fattige Lasarus ble båret bort av engler i Abrahams skjød.→

Det betyr til hedersplassen, der hvor Abraham er.

Motsetningen til det legemlige livet for Paulus her i verden var «å være med Herren». Derfor kan han også si at «for meg er livet Kristus og døden en vinning» (Fil 1:21).

Et svelg

Det er et evig svelg mellom dem som dør uten Jesus, og dem som dør i Herren. I dødsriket holdes de fortapte i forvaring til dommens oppstandelse. Dette er høyst uforståelig for oss. Her er vi uten erfaring, så vi kan ikke bedømme denne situasjonen ut fra noe vi vet, men det er virkelig. Den endelige dom kommer så etter oppstandelsen – livets oppstandelse for de troende og dommens oppstandelse for de vantro. At de troende ikke kommer til dom, betyr ikke at de ikke blir fremstilt for dommen, men det betyr at de blir frikjent.

Nå forstår vi kanskje bedre hvorfor jeg kan si at døden er en venn og ikke en fiende, konkluderer han.

– Det er fordi Jesus har vunnet over denne vår siste fiende. Og derfor kan denne fienden bare gjøre dem som tror på Jesus, en tjeneste.

Jesus hentet Bjørg

Familien Andersen har selv måttet oppleve døden i sitt eget hjem. Fru Astrid har skrevet et lite avsnitt i et familiealbum som forteller hva vi sikter til:

– «Meget har hendt i disse år. Mange lykkelige og gode dager, men

også tunge og triste. Vi fikk fem døtre, og gleden var stor over velskapte barn. Men da Bjørg, vår eldste datter, var 11 og et halvt år, hentet Jesus henne etter bare to dagers sykdom.

Men ofte hadde hun sagt: ‘Jeg vil så gjerne flytte opp til Jesus, for jeg er så redd jeg skal komme bort fra ham’.

Men så er det knyttet et ‘himmelbånd’ som drar på oss som er igjen».

Ville til Jesus

Vi ber Øivind fortelle mer i detalj hvordan de opplevde Bjørgs død:

– Det hendte i september 1946. Jeg satt ved skrivebordet mitt i det lille rommet jeg brukte til kontor. Min eldste datter stod ved siden av meg og så ut av vinduet. Så vender hun seg til meg og sier plutselig:

– Du pappa, jeg vil så gjerne komme hjem til Jesus.

– Vil du komme til Jesus? sa jeg.

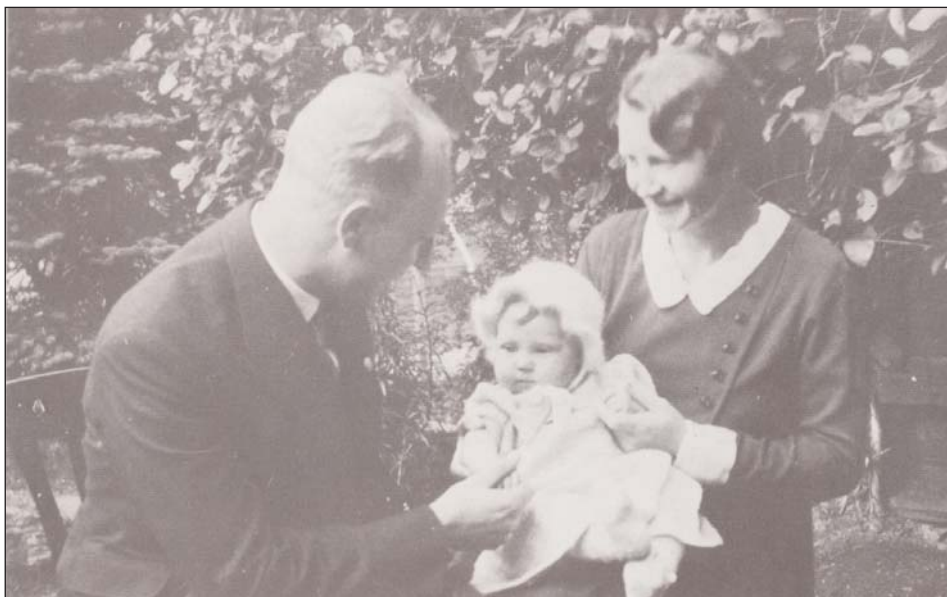
– Ja, sa hun, det er så mange som kommer bort fra Jesus når de blir store, og jeg er så redd at jeg skal komme bort fra Jesus.

Hun var nå 11 og et halvt år, gikk på søndagsskolen, og hun var gudfryktig og ba mye til Jesus, det visste vi.

– Har du ikke lyst til å være hos mamma og pappa? spurte jeg.

– Jo, sa hun, det har jeg, men jeg er så redd for at jeg skal komme bort fra Jesus.

Mer ble det ikke sagt, og jeg tenkte ikke så mye mer på det heller, skjønt jeg syntes det var litt underlig. Det var noe eget ved det hele.

Astrid og Øivind Andersen med sin første datter, Bjørg, f. 14. juni 1935. Hun døde bare 11 1/2 år gammel

Så var jeg permittert den høsten på grunn av overanstrengelse. Det var reaksjoner etter alle strabasene under krigen som begynte å melde seg, så jeg hadde en permisjon fra Fjellhaug og var en tid på Sørlandet hos en venn i Flekkefjord. Jeg kom tilbake i begynnelsen av desember.

Sykdommen forverret seg fort

Det var søndag 15. desember 1946. Da kom Bjørg hjem fra søndagsskolen og var ikke bra. Hun hadde hodepine og var forkjølet. Vi målte temperaturen. Hun hadde litt over 38, og hun gikk til sengs, og vi sa at nå måtte hun legge seg så hun kunne bli bra igjen til jul.

Mandag var hun også forkjølet – og det liksom økte på. Legen vi budsendte, mente det var en sterk forkjølelse, en influensatype. Hun var lite grann stiv i nakken, ikke så mye, mente legen, at det var noen fare med det. Om kvelden var hun nokså dårlig, og tirsdag morgen kunne hun ikke stå på føttene. Da sendte vi bud til legen igjen, og da sa han:

«Dette er nok alvorlig. Og hvis ikke dette snart retter seg, må vi få henne på sykehuset».

På sykehus

Det ble bare verre. Åndedrettet begynte å svikte, og onsdag morgen kom de fra Aker Sykehus og hentet henne. →

Astrid fulgte med, og Bjørg ble lagt i respirator. Astrid måtte gå hjem og fikk beskjed om at hun kunne ikke få besøke henne fordi vi hadde små barn hjemme, for dette var smittosomt. Hun hadde fått poliomyelitt.

Så lå hun i respirator en stund og ble noe bedre – og ble tatt ut.

For sent

Men etter noen timer ringte de fra sykehuset og sa at vi måtte komme opp øyeblikkelig. Vi gikk en snarvei over jordene til den paviljongen på sykehuset hvor hun lå. Men vi kom for sent. Hun var allerede reist da vi kom. Det var veldig tungt for oss. Men da ble det jo klart for oss begge at hennes ønske om å komme til Jesus var oppfylt.

Vi fikk en underlig jul. Hun døde 18. desember, begravelsen fant sted 23. desember, lille julaften.

Men vi gråt ikke sorgens tårer. Himmelen var så nær, så nær.

Søsterens krise

Dette tok så på vår nest eldste datter, Ingrid, for de to eldste hadde vært uatskillelige. Så ble også hun syk. Hun fikk lungebetennelse like etter jul, og hun ville ikke bli frisk. Hun ville ikke spise og snudde seg mot veggen og sa: «Nå vil jeg også til Jesus».

Legen kom og så til henne flere ganger, men det var ikke noe mer han kunne gjøre. Den gangen fantes ikke de medisiner som brukes nå. Sykdommen måtte gå sin gang med krise. Men

da den var over, kom hun seg. Og det var nok svar på bønn.

Englebesøk

Sorgen og savnet etter Bjørg tok så hardt på Ingrid at vi begynte å bli engstelige for henne. En jevnaldrende kusine kom til oss noen dager. De lå sammen inne på mitt kontor. Den morgenen fortalte de om en underlig opplevelse. Da de hadde lagt seg om kvelden i forveien, så de en lysning ved fotenden av sengen, og plutselig stod en engel der som hadde Bjørg med seg og holdt henne i hånden. Bjørg så på dem med et forklaret og lykkelig ansikt. Så forsvant synet igjen. Denne opplevelsen lindret sorgen og savnet.

Ordnet i himmelen

Slike opplevelser viser at det som skjer ikke er tilfeldigheter, men er ordnet i himmelen. Å tenke på dette, har vært til stor hjelp for meg og spart meg for mange bekymringer. Han som har tatt den største av alle våre byrder, vår synd, og fridd oss fra den med sitt blod – han vil også ordne med alle andre ting i livet vårt. Han kommer til å føre oss frelst hjem til seg, så sant vi ikke forlater ham og går bort fra ham.

Savnet etter Bjørg er fremdeles levende, men er blitt et himmelbånd som drar oss alle mot det mål som Jesus har satt for oss.

Fra boken «I samtale med Øivind Andersen», ved Kåre Ekroll, Lunde forlag, 1981 Med tillatelse. Undertitler ved I.G.

Trøsten i Kristus

Av Thomas Wilcox

Å se på den naturlige solen svekker øyet. Men jo mer du ser på Kristus, rettferdighetens sol, jo sterkere og klarere blir ditt trosøye. Se bare på Kristus, så får du ham kjær og får leve for ham. Tenk stadig på ham! La alltid ditt blikk være festet på Jesu blod, ellers får enhver fristelsens kastevind deg til å vakle.

Se ikke på synden!

Vil du se hvor syndig synden er, vil du avsky den og sørge over den. Stå da ikke og stirr på din synd alene, men se først på Kristus i hans lidelse og i hans forsoningsverk. Stunder du etter å få vite hvor langt du har nådd i erfaring av nåden og i hellighet, se da ikke på dette, men se framfor alt på Kristi rettferdighet. Når du ser Sønnen, får alt sin rette plass i ditt liv. Din erfaring av nåden kommer da også i annen rekke.

Se på Jesus!

Dit du ved din trosøvelse først ser, der venter du å finne visshet, og denne visshet gjør du til grunn for ditt håp. Gå til Kristus fordi du ser din synd og usseldom, og ikke fordi du synes å eie nådeserfaringer og hellighet. Bry

«...kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg.»
Sal 50:15

deg overhodet ikke om dine erfaringer av nåden og din helliggjørelse, de bare skjuler Kristus – før du først har sett ham selv. Den som ser Kristus i sine erfaringer av nåden, ligner et menneske som ser solen røre seg på vannflaten alt etter som vannet rører seg. Se på Kristus ene og alene slik han lyser på Faderens kjærlige og nådige himmel. Da ser du ham i hans egen uutsigelige herlighet. Ditt hovmod og din vantro prøver å få deg først til å se på noe i deg selv, men troen spør bare etter Kristus. Hans uutsigelige herlighet oppsluker både din helliggjørelse og din synd. For Gud har gjort ham til begge deler for oss, og vi må holde ham for begge deler (1Kor 1:30; 2Kor 5:21). Den som, til trøst for seg selv, ser på sin egen helliggjørelse, stiller opp en meget stor avgud, som bare kommer til å øke hans tvil og frykt. Ta bare ditt blikk fra Kristus, og du vil straks, som Peter, synke ned i tvil.

Trøsten i Kristi nåde

En kristen er aldri uten trøst når han bare ikke viker av fra evangeliets ordning og vei ved å se på seg selv istedenfor å se på Kristi fullkomne rettferdighet. Gjør han det, er han som en som heller vil leve sitt liv ved skinnen av et lys, enn i det klare solskinn. Honningen som du suger av din egen rettferdighet, blir til bitter galle,

og lyset du da vandrer i, blir for din sjel til mørk natt. Djevelen frister deg til å grave fram dine egne erfaringer av nåden for å finne trøst av dem. Men da kommer Faderen og viser deg Kristi nåde, som er overstrømmende rik og herlig og ham til behag. Han ber deg betrakte Kristi rettferdighet. Og det han ber deg om, det gjør han deg også skikket til å fullføre. Dette er en salig opplevelse, en liflig hvisken i din sjel, som fordriver din vantro. Følg dens aller minste vink, bli i den under flittig

bønn, la den være dyrebar for deg som en uvurderlig edelsten. Den er en forsmak på den overflod du har i vente.

Elsket av Gud

Til slutt, når du har trang til å be, og ikke får det til og derfor er nedtrykt, se hvordan Jesus går i forbønn for deg! Han bruker sin innflytelse hos Faderen til beste for deg (Joh 14:16 og kap. 17). Om din sjel er urolig, se, Kristus er din fred (Ef 2:14). Han etterlot fred til deg, da han fór opp til himmelen.

Thomas Wilcox bok, «Honningdråper», forkynner Kristus alene. Det er grunntonen i dens vitnesbyrd: Kristi fullbrakte verk er vår eneste salighets grunn. Her kan intet legges til, og intet skal vi trekke fra. Troen på Kristus er ikke et menneskeverk, men et Guds ånds verk i menneskets hjerte. Gode gjerninger kan ikke hjelpe deg til å bli frelst, og onde gjerninger kan ikke hindre Kristus i å frelse deg, når du som en fattig synder intet annet trenger og intet annet ber om enn nåde. Er du noe annet enn en fortapt synder, trenger du ikke Kristus. Synderen rettferdiggjøres av nåde alene for Kristi skyld.

Det er skjedd et Guds nådeverk i en synder, som intet annet vet seg til

salighet enn Kristus alene. Du lider tap på alt for å vinne Kristus. Det blir en troens øvelse dag for dag å holde fast ved Kristus alene som sin eneste salighets grunn.

«Honningdråper» har et alvorlig ord til de selvsikre sjeler og advarer mot selvbedragets sjelefarer. Fristelser og anfektelser følger gudslivet. Slik må det være, om Gud skal få fostre oss og føre oss dypere inn i selverkjennelse og Kristus-erkjennelse. Intet er farligere for gudslivet enn den falske sikkerhet. Her blir det å våke og be og holde seg i troen på Kristus, sjelens hyrde og tilsynsmann. Helliggjørelse er intet annet enn på nytt og på nytt å komme tilbake til Kristus.

Gunnar Dehli

Møteoversikt

November

13.-15.	Bibelhelg Levanger	Ingar Gangås
13.-22.	Ueland Forsamlingshus, Varhaug	Immanuel Fuglsang (DK) og Erik Trans (DK)
15.	Sannidal 15.00	Martin Fjære
15.	Randaberg 19.00	Lars Fossdal
17.-22.	Tørvikbygd	Sigbjørn Agnalt og Marcus Söderberg
24.-29.	Steinsdalen, Norheimsund	Odd Eivind Stensland
28.-29.	Askim	

Desember

4.-6.	Byske, Sverige	Lars Fossdal
5.-6.	Årnes	Sigbjørn Agnalt
13.	Sannidal 15.00	
13.	Randaberg 19.00	Norvald Frafjord
20.	Adventsmøte Mosvik 11.00	Ingar Gangås

Sekr.

Stadig på nytt ber han deg ikke å være urolig og bekymret for noe, slik at det hindrer din trøst og din tro (Joh 14:1+27).

Nå sitter han på sin herlighets trone etter at han på korset i sin dypeste fornedrelse avvæpnet alt som kunne skade og plage deg (Kol 2:15). Han har båret all din synd, din sorg, dine bekymringer, dine fristelser, og nå har han gått bort for å berede deg en bolig.

Du som har sett at Kristus er alt og du selv et intet, du som er død for all annen rettferdighet, du er *en kristen*, du er høyt elsket og har funnet nåde hos Gud og yndest i himmelen.

Elsk din neste!

For all den kjærlighet Kristus har vist deg, gled ham ved å elske hans fattige hellige, de ringeste og svakeste i hans menighet uten persons anseelse. De er skrevet i hans hjerte som navnene på Israels barn på Arons brystduk (2Mos 28:30). La dem slik være skrevet også i ditt hjerte!

Be om fred for Jerusalem! La det gå dem vel som elsker deg! (Sal 122:6).

*Fra «Honningdråper»,
Kilden forlag, 1986.
Undertitler ved I.G.*

Oppstandelsen

Av Martin Luther

Den kristne sover i døden og går gjennom den inn til livet, men den ugudelige går fra livet og opplever døden i all evighet.

Døden i Kristus er for den kristne i virkeligheten ikke en død, men en god og deilig søvn. I den skal vi hvile et lite øyeblikk likesom på en hvileseng uten syndens og den virkelige døds jammer, uten nød, angst og alle dette livs ulykker, sikkert og rolig uten noen sorger, deilig og mykt, inntil den tiden kommer da han vil vekke oss opp og kalle oss sammen med alle sine kjære

barn til sin evige herlighet og glede. Fordi døden kalles en søvn, så vet vi at vi ikke skal forbli i den, men at vi skal våkne opp igjen og leve. Den tiden vi sover, vil ikke synes lenger for oss enn om vi hadde sovnet inn i samme stund. Da vil vi også gremme oss over at vi har vært redde og engstelige i dødsstunden for denne gode søvnen, og så kommer vi vår Herre og Frelser Kristus i møte i skyene i et øyeblikk, levende ut av grav og forråttelse, helt friske, med et rent, lyst og forklaret legeme.

L&E

Møteopptak på CD og MP3

Sommerskole, Laberget, juli/aug. 2009

☐	2352	Hans Erik Nissen	Profeten Jesaja 40:1-11
☐	2353	Bjørn Valde	1 Mosebok 35:1
☐	2354	Hans Erik Nissen	Fillipperbrevet 3:7-11
☐	2355	Bjørn Valde	Matteus ev. 13:31-32
☐	2356	Per Bergene Holm	Lukas ev. 10:25-37
☐	2357	Karl Notøy	Lukas ev. 14:16-24
☐	2358	Hans Erik Nissen	2. Korinterbrev 4:17-5:18
☐	2359	Per Bergene Holm	2. Korinterbrev 5:19-20
☐	2360	Hans Erik Nissen	Profeten Jesaja 42-43
☐	2361	Hans Erik Nissen	1. Mosebok 3:21

Bibelhelg, Sol- gry, sept. 2009

☐	2362	Kristian Fagerli	Johannes ev. 15:1-3
☐	2363	Kristian Fagerli	Lukas ev. 8:11-12
☐	2364	Lars Fossdal	Profeten Jesaja 1:46
☐	2365	Kristian Fagerli	Romerbrevet 1:14-15
☐	2366	Lars Fossdal	1. Samuels bok 15:22-23

Bestilling: Daniel Teigen, Furuhaugen 15, 5600 Norheimsund. Mobil 928 42 060.

Epostadr.: daniel_teigen@hotmail.com

Priser: CD kr. 50 (3 stk. eller flere kr. 40). MP3 kr. 50 (alle taler pr. stevne).

Porto kommer i tillegg. Opplys om du skal ha CD eller MP3.

Navn av å leve

Av Immanuel Fuglsang

«Jeg vet om dine gjerninger, at du har navn av at du lever, men du er død. Våkn opp, og styrk det andre som var i ferd med å dø. For jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud.»

Åp 3:1b-2

Dette er en alvorlig beskrivelse av en menighet – og vi skal merke oss at den kommer fra Jesu egen munn. Slik lød det til menigheten i Sardes for snart to tusen år siden. Det kan være passende å spørre oss selv og hverandre: «Har dette adresse til oss i dag»? Svaret er: «Ja». For det gjelder alle «som har øre» – altså alle kristne til alle tider.

Verden omkring oss er oppjaget og preget av stor aktivitet, kav og mas. Til og med langt inn i de kristnes rekker har denne sykdommen bredt seg. Hvem kjenner ikke til at det er vanskelig å ta seg tid til stillhet med bønn og bibellesning?

«Du har navn av at du lever, men du er død». Kan det tenkes at denne beskrivelsen passer på oss i vår situasjon i dag? Mange er veldig aktive. Det går med mye tid til planlegging, finne emner til møter og drøftinger, og til å tale og skrive om de mange aktiviteter. Men hører vi «hva Ånden sier»?

Vi står i fare for å bli mer opptatt av oppgavene og arrangementene enn av *Ordet om Jesus og frelsen i ham*. Bli

det ikke ofte stille i kristenflokken hvis ordet om *syndenes forlatelse* nevnes som det viktigste av alt? Vi må hjelpe hverandre her. For ordet om syndenes forlatelse er det minst selvfølgelige av alt. Tvert imot må vi med undring gang på gang utbryte med sangeren (Lina Sandell, Sb 311):

*Er det sant at Jesus er min broder
og at himlens arv meg hører til?*

Dette er slett ingen selvfølge.

La oss vende oss til Gud i bønn – midt i all vår nød – både for oss selv, vår egen forsamling, og alle de andre i våre land, både i Norge og Danmark. Ja, la oss søke *Gud i Ordet*. For der får vi ikke bare opplysning om hvor alvorlig situasjonen er, men vi får også anvisning om veien vi skal følge. Det er den veien som fører oss fremover og hjem til målet, vårt himmelske fedreland.

*Ditt Ord, o Gud, som doggen kveger
den svake sjel med kraft og fred.
Å, la i hvert et hjertebeger
din himmelbalsam dryppe ned!
La Jesu åker grønnes smukt,
la Ordet bringe troens frukt!*

Sb 590, C. B. Garve/C. J. Boye

Oversettelse fra dansk: I.G.

Rosenius og verdensrettferdiggjørelse (II)

Av Carl Fr. Wisløff

I 1843 var Rosenius i Finland for å bli kjent med den gamle leserhøvdingen Paavo Ruotsalainen. Det møtet ble ikke til glede for noen av dem, de passet ikke godt sammen. Rosenius syntes at Paavo var lovisk i sitt syn på nåden og troen, men altfor fri i sin livsførsel. Paavo på sin side kunne heller ikke med Rosenius, som han syntes var en nokså overfladisk herre. Det er nok grunn til å tro at de to særpregede menn misforsto hverandre en smule.

Men om det bekjentskapet ble en skuffelse, så traff Rosenius en mann som han til å begynne med hadde svært stor sympati for. Det var den finske presten *Fredrik Gabriel Hedberg*. Dette var en evangelisk-sinnet mann som etter hvert kom i skarp motsetning til Paavo og hans folk. Rosenius ble glad da han traff Hedberg. Her fant han jo en forkynner som sto i kamp for evangeliets sannhet mot Paavo og de andre loviske gubbene, akkurat som han selv, Rosenius, sto i strid med Ternström og andre loviske, kirkelige tradisjonister. Slik så det ut for Rosenius. Men det skulle snart vise seg annerledes.

Oppgjør med Hedberg

I 1844 fikk Rosenius et stykke fra Hedberg som skulle inn i «Pietisten». Rosenius ble betenkt da han hadde lest det. For her så det jo ut til at Hedberg var antinomist (en som ikke vil vite av

loven) og hadde tilbøyeligheter i retning av verdensrettferdiggjørelseslæren. Og da stykket sto i «Pietisten», hadde Rosenius satt til et forklarende tillegg, hvor det blant annet het: «När författaren (...) visar (...) at alt hos Gud är redo (...) må hvar och en vakta sig för den villfarande meningen (...) som skulle vi utan omvändelse blifva saliga (...)». Dette likte ikke Hedberg, og det ble en del brevveksling mellom de to om saken. Og nå viste det seg etter hvert at forskjellen i åndelig grunnsyn var ganske stor.

I denne situasjon fant Rosenius det rådelig å invitere Hedberg til Stockholm, så de kunne få tale ut om sakene. Hedberg kom også, i 1846, og hadde med seg en åndsfrrende, en ung teolog som het Roslin. Men det skulle vise seg at avstanden mellom dem var større enn de hadde trodd.

Hedberg og Roslin syntes ikke Rosenius forkynte evangeliet fritt nok. Du blander sammen lov og evangelium, sa de til ham. For når du forkynner evangeliet, kommer du alltid med en mengde ord om at det bare er fattige syndere, bedrøvede samvittigheter som tror evangeliet. Hvorfor sier du det? Verden eier jo syndenes forlatelse ved Kristi død. Forkynn derfor bare ordet om dette, og be sjelene holde det usvikelig fast! Så er alt vel. Og hvorfor snakker du så mye om kjennetegnene på en sann tro? Slikt

tjener bare til å ta motet fra Guds barn. «De forferdelige kjennetegnene» (Roslins uttrykk) skremmer sjelene bort fra nåden. Nei, forkynn ganske enkelt ordet om forsoning og rettferdighet i Kristus!

Evangeliet forkynner jeg, svarte Rosenius. Men jeg forkynner også loven. For det menneske som ikke ved loven kommer til å kjenne sin synd og vantro, han får aldri bruk for evangeliet. Forsoningen i Kristus er fullbrakt, det er sant. Men ingen får likevel del i den uten at han omvender seg. (Dette kunne nok også Hedberg si, når han ble provosert, men han tålte lite å høre andre forkynne det!) Det er også nødvendig å tale om kjennetegnene på en sann tro og en ny fødsel. Den kristne må kunne prøve seg selv. Men han skal ikke bygge på kjennetegnene, bare Ordet står fast i anfektelsens stund. Likevel trenger vi å vite hva en sann tro kjennes på. Troen er jo ikke bare et regnestykke. Den tro som ikke kjemper, som aldri engstes, er ingen sann tro. Og jeg frykter for at måten dere forkynner på vil gjøre folk sikre og trygge, gi dem en «forstandstro» uten frukt i et hellig liv.

Til enighet kunne de ikke komme. Andre motsetninger kom til og etter hvert gled de to fra hverandre.

Ahnfelt irttesettes

Da Rosenius hadde sine samtaler med Hedberg, var sangeren *Oscar Ahnfelt* til stede. Det ser ut til at han den gangen mest holdt med Rosenius. Men etter hvert gled han mer over til

Carl Olof Rosenius

Hedbergs anskuelser. Og snart reiste Ahnfelt rundt og forkynte verdensrettferdiggjørelse. Dette vakte stor oppsikt. I Jönköping kom det til en offentlig diskusjon. Rosenius sørget dypt over dette. Lina Sandell forteller i et brev fra 1862 at hun en kveld hørte saken omtalt hjemme hos ham. Det var mye tale om verdensrettferdiggjørelses-læren, skriver hun. Nå vil Rosenius offentlig ta til orde mot det synet Ahnfelt forkynner. Hvordan skal dette gå? Rosenius sa endog i går at han for sin samvittighets skyld måtte risikere brudd med Ahnfelt. «Men o hva alla dessa slitningar äro bedrövliga», slutter Lina Sandell.

Artikkel i «Pietisten»

Samme år tok så Rosenius til orde i en stor artikkel i «Pietisten». Det var ikke første gang han uttalte seg offentlig om dette spørsmålet, men en slik større artikkel hadde han aldri ofret på det før. Vi skal se litt på denne artikkelen. →

Han begynner med å si at de som forsvarer satsen «värden i Kristus rättfärdig är vorden», ikke har ment å si at alle mennesker dermed uten videre er rettferdiggjort og frelst i bibelsk mening. Noe slikt har disse aldri ment. Det de har tilsiktet, er å gi et sant og klart uttrykk for den bibelske sannhet at Kristus i sin død har båret alle menneskers synder.

Når en bare forstår uttrykket riktig, *kan* en med en viss rett si at verden ble rettferdiggjort ved Jesu død og oppstandelse. Det sier endog Anders Nohrborg i sin ansette gamle postille, som ingen kan beskyldte for vranglære. Rosenius siterer et stykke fra Nohrborg for å vise dette: Jesus utsløttet syndeskylden ved sin død, derfor ligger den ikke lenger på verden. Men da Jesus selv var rettferdig, *måtte* den rettferdige Gud reise ham opp fra de døde og erklære ham for rettferdig. «Således ser vi, att en rättfärdiggörelse även gick öfver världen i samma stund som Jesus ble rättfärdiggjord».

Noe annet er, forklarer Rosenius, at et menneske må «komme til omvendelse og tro på Kristus, ellers blir han fordømt». For den som ikke tror, er jo «under Guds vrede».

Farlig misforståelse

Men en bør helst ikke bruke dette uttrykket at verden er rettferdiggjort i Kristus, sier Rosenius videre i sin tilslutning til Nohrborg. Og det av to grunner. For det første er uttrykket ikke bibelsk. Bibelen bruker ordet «rettferdiggjort» bare om de troende.

Men det er enda en grunn til at en bør unngå dette uttrykket. Saken er at det kan lede til en forferdelig misforståelse. Her forteller Rosenius noe han opplevde 30 år tidligere. Det var en flokk kristne oppe i Norrland som hadde tilegnet seg denne læren. De var kommet til den konklusjon at det nå ikke lenger var nødvendig verken med omvendelse eller tro; alt var jo gjort i og med Kristi død. Ønsket jeg dem Den Hellige Ånds nåde, lo de av meg og sa at det trengtes ikke, for de hadde fått alt da Kristus døde på korset. Det er sørgelig å si det, slutter Rosenius, men denne flokken forsvant til slutt i verden, som vannet forsvinner i sand. – Vi er ikke i tvil om hva satan har i sinne. «Kan satan ikke holde menneskene fanget i grov synd, skaper han seg om til en lysets engel og fører dem under evangeliets flagg tilbake til mørket». Må vi aldri mangle «Herrens frykts Ånd», heter det til slutt.

Artikkelen er klar og sterk. Den er holdt i en mild tone. Rosenius ønsket ikke gjøre noen urett. Men vi forstår hvor alvorlig han ser på saken. Mot slutten er artikkelen preget av det aller dypeste alvor. Den synes også å ha hatt god virkning.

Ahnfelt bøyde av. Enten han nå har vært overbevist eller ikke, vakte han i hvert fall ingen uro lenger.

Disse trekk fra Rosenius sitt liv viser at han var meget langt fra å sympatisere med læren om verdensrettferdiggjørelse.

Fra tidsskriftet «Fast Grunn», 1949. Utvalg og undertitler ved I.G. Del 2 av 3

Når sorgen trykker

Dikt av Bente Hegge

*O, min Fader så stor,
o, min Jesus og bror!
Du har rystet mitt hjerte og sinn.
Dine slag har meg nådd,
da du gav meg det lodd
– som nå smerter så dypt i mitt bryst.*

*Du min Jesus og venn,
hvor går veien så hen
for ditt barn, som nå smertes i savn?
Vil du heve mitt blikk,
se, i eie hun fikk
– skjønne krone av gull vi må få!*

*Du er underlig stor.
Du er mektig i ord.
Dine veier kan aldri forstås.
Men du lovet det har:
Dine små, skjøre kar
– skal i himlen få klarhet i alt.*

*Det du giver og tar,
i full visshet du lar,
hver en hendelse, skje på min vei.
Noe tilfeldig, nei,
Jeg må lovsynge deg
– du som vet hva er tjenlig for meg.*

*I min angst du har gitt,
gjør mitt hjerte til ditt,
la meg kjenne, og se du er mild!
Dine øyne meg ser,
da når jeg til deg ber
– du min Frelser, gi svaret du vil!*

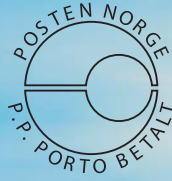

*Å, hvor stort er det ei,
ingen river, å nei!
dine ut, av din frelsende hånd!
Du er veldig og god,
i mitt sted er du tod
– for hver sjel som deg søker i tro.*

*Takk, min Jesus, for fred!
Herren er nå ei vred.
Du har brodden fra døden tatt bort.
Der i himlen, med sang,
venter vrимlen, vår gang.
– Takk for håpet: vi møtes igjen!*

*På de gater av gull,
der det ei finnes hull
som vil vakle vår fot, til nytt fall.
Der i evighets vår,
når med kjære vi får
– prise Lammet for Frelserens sår.*

Diktet ble til etter at Bente og Alf Ivar Hegge mistet sin datter, Miriam, to år gammel. L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Frykt ikke!

Av Hans Erik Nissen

«Frykt ikke for det du skal lide!»
Åp 2:10

Dette er Guds ord. Den Hellige Skrift er realistisk, rystende realistisk, for den sier alltid sannheten.

Du kommer ikke gjennom livet uten lidelse. Det henger sammen med at du er en kristen. Ved siden av alminnelige menneskelige lidelser, som de fleste kommer ut for, får du også smake de lidelsene som hører sammen med det å være utvalgt av Gud.

Du må innstille deg på å dele Jesu kår. Du vil merke det på arbeidsplassen, på skolen, blant naboer. Mye har du felles med dem, men innerst inne er du annerledes. De vet det. Du vet det. Du er tempel for Den Hellige Ånd; og Jesus, himmelens kongesønn, bor i deg.

Satan vil bruke frykten for lidelse til å lamme deg. Han vil at du skal rette blikket mot deg selv og din egen svakhet. Han vil at du skal gi opp, jo før jo heller.

Men ikke lytt til ham! Fest i stedet blikket på det Jesus har lidd. Gud har

ført ham til fullendelse gjennom lidelse.

Innprent i ditt sinn at Gud har sagt sitt mektige: Frykt ikke! Han vil ikke overlate deg til deg selv. En av hans engler ble sendt til Jesus i Getsemane. Og det var ikke siste gangen Gud sendte en engel til hjelp for dem som skal bli frelst.

Du skal vite at Herren gir oss det vi trenger for hver eneste dag. Det ligger en rustning klar; den må vi daglig iføre oss. Israels folk måtte hver dag sanke det de trengte av manna. Slik er det også med oss. Som dagene er, skal styrken være.

Så står det da til Herren å utmåle lidelsesbegeret for den enkelte. Gjennom trengsel skal vi gå inn i Guds rike.

Det gir hvile for sjelen å vite at alt det som møter oss, er utmålt i Herrens hånd. Han vil la det virke sammen til det beste for oss.

Derfor: Frykt ikke! Lidelsen fører deg mot målet.

Fra andaktsboken «Ett er nødvendig», Lunde forlag